

Сергійкова квітка

Василь Сухомлинський

Сьогодні передостанній день навчання. Четверо хлопчиків прийшли до школи раноранесенько.

Посідали під високим дубом і стали хвалитися подарунками своїх батьків.

Петро показав хлопцям ніжик. Це був чудовий ніжик із мідною колодочкою, а на колодочці намальований кінь і на ньому — вершник.

— Добрий ніжик, — сказали хлопці.

— Це мій ніжик, — похвалився Петро.

Максим показав хлопцям ліхтарик. Такого ліхтарика вони ніколи не бачили.

На білій ручці його було вирізано дивовижного птаха.

Добрий ліхтарик, — сказали хлопці. Це мій ліхтарик, — похвалився Максим.

Гриць показав металевого соловейка. Доторкнувся до нього губами, подув — і той заспівав.

— Добрий соловейко, — сказали хлопці.

— Це мій соловейко, — похвалився Гриць. Хлопці ждали: а що ж у кишені в Сергійка? Сергійко сказав:

— Ходімо зі мною.

Він повів хлопців у гущавину чагарника й показав квітку. Вона цвіла під кущем

Це була прекрасна квітка.

На її блакитних пелюстках тремтіли краплі роси, і в кожній краплині горіло маленьке сонце.

— Яке диво! — зітхнули хлопці.

— Але ж це не твоя квітка, — сказав Петро. — Ти ж не можеш узяти її з собою...

— А навіщо мені брати квітку з собою? — запитав Сергійко.

— Ти ж не можеш її на щось поміняти, — доводив Максим.

— А навіщо мені квітку міняти? — усміхнувся Сергійко.

— Пхі, і я можу сказати: це моя квітка, — мовив Гриць.

— А хіба від цього вона стане гірша? — здивувався Сергійко.